

ΓΟΥ'ΙΛΙΑΜ ΣΠΙΣΠΗΡ

Ο ΟΘΕΛΛΟΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

6—

ΑΙΜ. Τί θά τὸ κάμεις;
 Γιατί μὲ τόσο πείσμα νὰ μὲ βιάζεις
 Νὰ τὸ ζαπώσω;
 ΓΙΑΓ. (Ἀπαύζοντας τὸ μαντήλι). Ἐσένα τί σὲ μέλει;
 ΑΙΜ. Ἄν γιὰ σπουδαίους σκοποὺς δὲ χρησιμεύει,
 Δώσε μοῦ το ξανά. Ἡ κυρία ἢ καυμένη
 Θὰ τρέχει σὰν τρελλή, ἅμα καταλάβει
 Πῶς πλιά δὲν τῶχει.
 ΓΙΑΓ. Κάμε πῶς δὲν ξέρεις
 Τίποτα. Μοῦ χρειάζεται. Ἐλα φεύγα.
 Ἡ Αἰμίλια φεύγει.
 Τὸ μαντήλι τοῦ Κάσσιου τὸ κονάκι
 Θὰ χάσω καὶ θὰ κάμω νὰ τὸ βρεῖ.
 Πράγματα τιποτένια κι' ἀλαφριά
 Σὰν τὸν ἀγέρα, γιὰ ἕναν ποῦ ζηλεύει
 Ἀπόδειξη εἶναι θετική, σὰ νάταν
 Μαρτυρημένα μέσα στὰ Βαγγέλια.
 Κάτι μ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνει. Ὁ Μαῦρος
 Μὲ τὸ φαρμάκι μου ἐσένα ἀλλάζει! —
 Οἱ βλαβερὲς ἰδέες εἶναι φαρμάκια
 Ποῦ μεταδίδει πρὶκίζουσι στήν ἀρχή,
 Μὰ ποῦ ὅταν λίγο τὸ αἷμα ἀνακατέψουσι
 Παίρνουσι φωτιά σὰ μέταλλα θειαφιῶ.
 Αὐτὸ εἶπα; — Νάτος πῶρχεται. — Γιὰ ἰδέσ τον!
 Οὔτε σκάρφι, οὔτε ἀφρίονι, οὔτε κανένα
 Σιρόπι ὑπνωτικό, πλιά δὲ μπορεῖ
 Στὸ ψεσινὸ γλυκὸ ἀποκοίμισμά σου
 Νὰ σὲ φλωμώσει! —

Ἐανόρχεται ὁ Ὁθέλλος.

ΟΘΕΛ. Ἐμὲ νὰ μὲ γελάσει!
 ΓΙΑΓ. Πῶς, στρατηγέ μου;
 ΟΘΕΛ. Ἄχ μὴν τὸ ξαναεἶπες!
 Ὡ φεύγα! Ἐσὺ μ' ἐκάθισες στὴ στρέβλα!
 Κάλλιο νᾶναι κανεὶς ἀπατημένος
 Περίσσια, ἐγὼ τὸ δοκίζομαι, παρὰ
 Νὰ τὸ γνωρίζει λίγο.
 ΓΙΑΓ. Τί εἶπες, Κύριε;
 ΟΘΕΛ. Εἴξερα ἐγὼ ἂν ξεφάντωνε κρυφά μου!
 Δὲν τῶβλεπα, δὲν εἶχα τὴν ἰδέα,
 Δὲ μ' ἔδραφε. Κοιμήθηκα καλά
 Τὴ νύχτα καὶ χαρὰ εἶχα κ' ἡσυχία.
 Στὰ χεῖλη της τοῦ Κάσσιου τὰ φιλιά

Δὲν τᾶδρισκα. Ὁ κλεμμένος ποῦ δὲ νοιώθει
 Πῶς τοῦχουν κλέψει κάτι, ἄς μὴν τὸ μάθει
 Κ' ἔτσι δὲν εἶναι ὀλότελα κλεμμένος.
 ΓΙΑΓ. Πολὺ μοῦ κακοφαίνεται ὅ,τι ἀκούω.
 ΟΘΕΛ. Κι' ἂν ὄλος ὁ στρατὸς, ὡς κ' οἱ φαντάρου,
 Εἶχαν μαλάξει τὸ γλυκὸ της σῶμα,
 Μὰ δίχως νὰ τὸ ξέρω μοναχά,
 Εὐτυχισμένος θάμουν! Ἄχ γιὰ πάντα
 Τώρα ἔχε γειὰ ἡσυχία, ἔχε γειὰ εὐχαρίστια,
 Ἀσκέρι φτεροστόλιστο ἔχε γειὰ,
 Ἐχετε γειὰ περήφανοι πολέμοι,
 Ποῦ κάνετε ἀρετὴ τὴ φιλαυτία.
 Ἄχ ἔχε γειὰ φαρι ποῦ χρημητίζεις,
 Καὶ σάλπιγγα βραχνόλαλη ἔχε γειὰ,
 Ἐχετε γειὰ ψηλόφωνα σουραύλια,
 Ταμπούρα ποῦ ταραζέτε τὸ νοῦ,
 Βασιλικὲς σημαίες, μεγαλοπρέπειες,
 Τιμές, πομπὲς καὶ δόξες τοῦ πολέμου.
 Καὶ σεῖς, ὦ μηχανὲς θανατοδότρες,
 Ποῦ τὰ τραχεῖά σας στόματα ἀντιφτιάνουν
 Τὲς τρομερὲς κραυγὲς τοῦ αἰώνιου Δία,
 Ἐχετε γειὰ! τοῦ Ὁθέλλου τὸ ἔργο πάει!
 ΓΙΑΓ. Μπορεῖ νὰ γένει αὐτὸ, Κυριέ μου;
 ΟΘΕΛ. Ἄχρειε!
 Ἀπόδειξε ποῦ ἢ ἀγάπη μου εἶναι πόρνη,
 Ἀπόδειξέ το φανερά, εἰδ' ἄλλοιῶς,

Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ λαιμό.

Μὰ τὸ ὅ,τι ἀξίζει ἢ ἀθάνατη ἢ ψυχὴ μου,
 Κάλλιο σκυλλί ἐσὺ νάχες γεννηθεῖ,
 Παρὰ νὰ σ' εὖρει ἢ ξυπημένη ἢ ὀργή μου!
 ΓΙΑΓ. Σ' αὐτὸ ἐκατάρθες;
 ΟΘΕΛ. Κάμε με νὰ ἰδῶ,
 Ἡ ἀπόδειξέ το κᾶν μὰ ἢ ἀπόδειξή σου,
 Θηλειὲς δὲν πρέπει νάχει καὶ ρετζέδες,
 Ὅθε θὰ μπόρεις ὁ δισταγμὸς νὰ ντένει.
 Ἄλλοιῶς, ἄλλοι σου!
 ΓΙΑΓ. Εὐγενικέ μου Κύριε—
 ΟΘΕΛ. Ἄν τὴ συκοφαντεῖς καὶ μὲ στρεβλόνας,
 Πλιά μὴν παρακαλεῖς. Κάθε μετάνοια
 Παράτησε. Στῆς φρίκης τὸ κεφάλι
 Σώρευε φρίκες· κάμε κακουργίες
 Ποῦ νὰ τὲς κλαῖν τὰ οὐράνια καὶ νὰ σκιαζοῦν
 Ὁλὴν τὴ γῆ, γιὰτὶ στὴν κόλασή σου

Τίποτα πλιό μεγάλο δὲ θὰ σμίξεις.
 ΓΙΑΓ. Χάρη ζητῶ! Οὐρανέ, συμπάθησέ με!
 Εἶσαι ἄντρας; ἔχεις φρένα καὶ ψυχὴ; —
 Ὁ θεὸς μαζῆ σου πάρε μου τὴ θέση. —
 Τρελλός, δυστυχισμένος πῶχω ζήσει
 Γιὰ νὰ γενεὶ κακία ἢ τιμιότητά μου! —
 ὦ κόσμε τέρας, κόσμε σήμεωσέ το,
 Νάσαι κανέννας τίμιος καὶ σωστός
 Δὲν εἶναι ἀσφάλεια! — Εὐχαριστῶ γιὰ τοῦτο
 Τὸ μάθημα ἀπὸ τώρα καὶ σὸ ἐξῆς
 Δὲ θὰ ἀγαπήσω πλιὰ κανένα φίλο
 Τὴ στήν ἀγάπη τόση θλίψη δφείλω!
 ΟΘΕΛ. Ὅχι, ὄχι, μείνε. Ἐπρεπε νάσαι τίμιος.
 ΓΙΑΓ. Ἐξυπνος νάσαι! τί ἢ τιμιότητα εἶναι
 Μιὰ ζούρλια ποῦ δ,τι ἐργάζεται χαλάει.
 ΟΘΕΛ. Πιστεύω ποῦ εἶναι καὶ δὲν εἶναι τίμια,
 Μὰ τὸν κόσμο, ἢ γυναίκα μου πιστεύω
 Ποῦ δίκαιος εἶσαι καὶ δὲν εἶσαι. Θέλω
 Ἐπόδειξη νὰ λάβω. Τὸνομά της,
 Ποῦ ἀμόλευτο ἦταν ὅσο καὶ τῆς Ἄρτεμης
 Τὸ πρόσωπο, εἶναι τώρα λερωμένο
 Καὶ μαῦρο σὰν τὴν ὄψη μου. Ἄν ὑπάρχουν
 Σκοινιά, φωτιά, μαχαίρια, ποταμοὶ
 Ποῦ πνίγουν, δέ θα τὸ υποφέρω! Ἄς ἦμουν
 Βεβαίωμένος.
 ΓΙΑΓ. Βλέπω πῶς τὸ πάθος
 Σὲ κατατρώγει, Κύριε. Μετανοῖδνω
 Ποῦ ἐμίλησα. Μὰ θάθελες βεβαίωση;
 ΟΘΕΛ. Θάθελα. Θέλω. Ναί.
 ΓΙΑΓ. Καὶ δυνατό εἶναι.
 Μὰ τί λογῆς βεβαίωση, Κύριέ μου;
 Ἴσως νὰ τοὺς ἴδεις ζευγαρωμένους;
 ΟΘΕΛ. ὦ κόλαση καὶ χάρε! — ὦχ! —
 ΓΙΑΓ. Θὲ νάταν
 Κόπος καὶ δυσκολία σὲ τέτοια στάση
 Νὰ τοὺς κάμει κανέννας νὰ δειχτοῦνε.
 ὦ, στείλε τους στὸν Ἄδη, ἂν ἄλλα μάτια,
 Ἐχτός ἀπ' τὰ δικά τους, τοὺς ἴδουν
 Σ' ἓνα κρεβάτι ἀντάμα. Τί ἄλλο, τί ἄλλο,
 Βεβαίωση θὰ σοῦ δώσει; Λέγε ὁ ἴδιος.
 Ἄδύνατο εἶναι νὰ τὸ ἴδεις αὐτό,
 Κι' ἂν ζητίαζαν σὰν τράγοι, ἢ σὰ μαϊμούδες,
 Κι' ἀπὸ τὴ λύσσα ἂν ἦταν σὰν τοὺς λύκους
 Λήξουροι, καὶ τρελλοί, ὅσο ἢ ἀνεμυαλιὰ
 Κάνει κουτούς τοὺς μεθυσμένους, Κύριε.
 Ἄν εἴμποροδν βεβαίωση νὰ σοῦ δώσουν
 Σημάδια φανερά καὶ στηριγμένα
 Ποῦ ἴσια ὁδηγοῦν στήν πόρτα τῆς ἀλήθειας,
 Θὲ νὰ τὰ λάβεις ἴσως.
 ΟΘΕΛ. Φανερά
 Τὴν ἀπιστία της θέλω ν' ἀποδείξεις.
 ΓΙΑΓ. Τὸ ἔργο δὲ μοῦ ἀρέσει, μὰ ἀφοῦ ἐπήγα
 Τόσο μακριὰ σὲ τούτην τὴ δουλειά,
 Γιατὶ τρελλὴ τιμιότητα καὶ ἀγάπη
 Μ' ἔσπρωχνε, ἐγὼ τὸ δέχομαι. Μιὰ νύχτα

Ἦμουνα πλαγιασμένος μὲ τὸν Κάσσιο,
 Τώρα ὕστερα, μὰ πόνοι φοδεροὶ
 Στὰ δόντια, δὲ μ' ἀφίναν νὰ κοιμοῦμαι.
 Ὑπάρχουν κάτι ἀνθρώποι τόσο χαῦνοι
 Ποῦ τὲς δουλειές τους μουρμουροῦν στὸν ὕπνο,
 Κ' ἓνας τους εἶναι ὁ Κάσσιος. —
 Τὸν ἄκουσα στὸν ὕπνο του νὰ λέει:
 «Γλυκεῖά μου Δεσδεμόνα, μὲ πονήριες
 Κρυφὸ τὸν ἔρωτά μας ἄς βαστοῦμε».
 Κ' ἔπειτα, Κύριε, μοῦπιασε τὸ χέρι
 Μοῦ τῶσφιξε κ' ἐφώναξε: «Γλυκό μου
 Πλάσμα» καὶ μὲ φιλοῦσε φλογερά
 Σὰ νάθελε ἀπ' τὰ χεῖλη νὰ μοῦ βγάλει
 Σύρριζα τὰ φιλιὰ μου. Τὸ μῆρι του
 Στὰ σκέλη μου τ' ἀκκοῦμπησε στερνά,
 Ἐστέναξε μ' ἐφίλησε καὶ τέλος
 Ἐφώναξε: «Ἄχ, καταραμένη τύχη,
 Ποῦ σ' ἔδωκε τοῦ Μαύρου!»
 ΟΘΕΛ. ὦ φρίκη, ὦ φρίκη!
 ΓΙΑΓ. Μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ τὸνεῖρό του.
 ΟΘΕΛ. Ναί, μὰ ἀποδειχνεὶ κάτι περασμένο,
 Δίνει ὑποψία κι' ἄς εἶναι μόνο σκιόρμα.
 ΓΙΑΓ. Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ δυναμώσει κι' ἄλλα
 Σημάδια ποῦναι ἀπόδειξες ἀδέβαιες.
 ΟΘΕΛ. Κομμάτια θὰ τὴν κάμω.
 ΓΙΑΓ. Ἐχε τὸ νοῦ σου.
 Δὲν εἶδαμε ὡς τὰ τώρα νάχει κάμει
 Κακό, καὶ τίμια ἀκόμη μπορεῖ νάσαι.
 Μὰ πὲς μου μόνο τοῦτο: Εἶδες ποτέ σου
 Στὰ χέρια τῆς κυρᾶς σου ἓνα μαντήλι
 Μὲ φράουλες κεντητές;
 ΟΘΕΛ. Τῆς εἶχα δώσει
 Ἐγὼ γιὰ πρῶτο χάρισμα ἓνα τέτοιο.
 ΓΙΑΓ. Δὲν τὸ γνωρίζω ἄλλὰ μ' ἓνα παρόμοιο
 Μαντήλι, κ' εἶμαι βέβαιος πῶς αὐτὸ ἦταν
 Τῆς γυναικὸς σου, σήμερα τὸν Κάσσιο
 Τὰ γένεια του τὸν εἶδα νὰ σφογγίζε.
 ΟΘΕΛ. Ἄν εἶναι ἀλήθεια ἐκεῖνο.
 ΓΙΑΓ. Ἄν εἶναι ἐκεῖνο
 Ἦ ὅποιος δικό της ἄλλο, μαρτυράει
 Ἐναντία της μὲ τᾶλλα τὰ σημάδια.
 ΟΘΕΛ. Χίλιες ζωὲς ἄς εἶχε αὐτὸς ὁ σκλάβος!
 Πάρα φτωχιά κι' ἀνήμπορη εἶναι ἢ μία
 Γιὰ τὴν ἐγδίκησή μου! Ἀληθινὸ εἶναι
 Τὸ βλέπω, Γιάγο. Κοίτα, ἐδὼ σκορπάω
 Ὅλην τὴν τρυφερὴ μου τὴν ἀγάπη
 Στὸν ἀγέρα μ' αὐτὴν τὴ φουσησιὰ.
 Ἐφυγε. —
 Ἄνεδα μαύρη ἐγδίκηση ἀπ' τὰ βάθη
 Τῆς κόλασης, τὸ στέμμα σου, ἄχ ἀγάπη,
 Καὶ τὸν ἐγκάρδιο θρόνο σου στὸ μῖσος
 Τὸ ἀπάνθρωπο παράδος τα' κι' ὦ στήθος,
 Φούσκονε ἀπὸ τὸ βάρος ποῦ σὲ θλίβει,
 Γλώσσες ὄχιᾶς εἶναι τὸ φόρτωμά σου!
 ΓΙΑΓ. Μὰ γιὰ τὴν ὥρα ἠσύχασε!

ΟΘΕΛ. Αίμα, αίμα!
 ΓΙΑΓ. Ὑπομονή, τί ἴσως θ' ἀλλάξεις γνώμη.
 ΟΘΕΛ. Γιάγο, ποτέ, ποτέ! Καθὼς τοῦ Πόντου
 Ἄπανωτὰ τὰ κύματα κυλᾶνε,
 Καὶ τὸ ψυχρὸ τὸ ρέμα του ποτὲ
 Δὲν ἀμπωτίζει, μὰ στὴν Προποντίδα
 Καὶ στὸν Ἑλλήσποντο ἄκοπα στρατεύει,
 Ἔτσι καὶ οἱ αἵματεροὶ μου οἱ στοχασμοὶ
 Ποτέ, στὸν ἄγριο δρόμο τους ὀπίσω
 Δὲ θὰ κοιτάξουν, οὔτε θ' ἀμπωτίσουν
 Ποτέ τους σὲ μιὰ ἀγάπη ταπεινή,
 Ὡς ποῦ νὰ ἀνοίξει διάπλοτο τὸ στόμα
 Ἡ ἐγδίκηση καὶ νὰ τοὺς καταπιεῖ. (Γονατίζει).
 Μὰ ἐκεῖνο τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ,
 Μὲ σεβασμὸ πρὸς τὸν ἱερὸ τὸν ἔρκο,
 Τὸ λόγο μου ἐδῶ τῶρα ἐγὼ σκλαβῶνω.
 (ἀκολουθεῖ)

ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

Ψ.

Βγήκε στὰ ὄνειρα ἢ ταξιδέφτρα μου ψυχή...
 Ἔνα βουητὸ ἀκουγότανε στὸν κόσμον ὅλο.
 Σὰ βροχὴ πέφτανε τ' αἰστέρια.
 Ἡ θάλασσα χυνότανε σὰν ξεχειλισμένο ποτάμι.
 Κ' ὕστερα, ἓνα βαθὺ σταχτὶ χρώμα ἔπεσε ἀπάνω στὴν
 Πλάση.
 Ὅλα εἶχανε χάσει τὸ βάρος τους.
 Κι ἄκουγα τὴ φωνή μου· «Ποῦ εἶσαι; Ποῦ εἶσαι;»
 Ἔφεξες σὰν Παναγία μπροστά μου.
 Μοῦ σκέπασες τὰ μάτια μὲ τ' ἀχραντὰ σου χέρια.
 Καὶ μοῦ εἶπες· «Εἴμαστε στὴν Πόλη. Κοιμήσου.»
 Κ' εἶδα ὕστερα τὸ γέρο ποῦ βλέπω πάντα στὸν ὕπνο μου.
 Θάτανε χίλιω χρονῶ, κ' εἶτανε ἄσαρκος, καὶ δὲν ξέρω
 πῶς εἶτανε, κ' ἔλεγε συλλαβιστὰ· «Εἶναι δῶ στὴν Πόλη ἓνας
 Βασιλιάς...»
 Χάθηκε ὁ Γέρος, καὶ βρέθηκα στὴν Ἁγία Σοφία.
 Μπρὸς τὸ Ἱερὸ δώδεκα χρυσοπυμένον βασιλιάδες ψέλ-
 νανε γύρω ἀπὸ μιὰ χρυσὴ κολυμπήθρα.
 Ἔοῦ στεκόσουνε στὴ μέση καὶ κρατοῦσες στὴν ἀγκαλιά
 σου τὸν Ἥλιο.
 Κ' οἱ βασιλιάδες τὸν πολυχρονίζανε.
 Δὲν κατάλαβα πῶς βρέθηκα ξάφνου στὴν ξώπορτα τῆς
 Ἐκκλησιᾶς.
 Ἐκεῖ ἀντάμωσα πάλι τὸ Γέρο.
 Ἡ καλοσύνη του μὲ πρόσταξε νὰ σκύψω νὰ τοῦ φιλήσω
 τὸ χέρι.
 Καὶ κείνος μὲ βλόγησε.
 Σ' ὅλο μου τὸ κορμὶ ἓνα φῶς κυμάτισε.
 Καὶ ξύπνησα.
 Τὰ χεῖλια μου κάνανε νὰ ποῦνε ἀκόμα· «Ποῦ εἶσαι; Ποῦ
 εἶσαι;»
 Ἡ ψυχὴ μου εἶχε γυρῖσει ἀπὸ τὰ ὄνειρα...

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΚΗΦΙΣΙΩΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Τοῦ ποιητῆ Ῥήγα Γκόλφη.

Οἱ λεῦκες οἱ ἀσημόκορφες δὲ σειοῦνται
 Στὸ Κεφαλάρι, κί' οὔτε ποῦ ἀνασαινοῦν,
 Κί' ὅλα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σωπαινοῦν,
 Τὴ σκέψη λὲς τοῦ Πλάστη ποῦ ἀφουγκριοῦνται.
 Κάτω ἀπὸ τίς σκιὰς δι' οἱ νοῖοι σφιχτοκρατοῦνται
 Στέκονται μιὰ στιγμὴ, γαὶ ἀργοδιαβαίνοῦν,
 Σὰ θύμησες κρυφὲς ποῦ ὅλο μακραίνοῦν,
 Μὰ ὡς τὴ στερεὴ πνοὴ δὲ λησμονιοῦνται...
 Χρυσόνειρα!— Κυμάτου ἀφροὶ ποῦ οὐνοῦν
 Στῆς ἀλήθειᾶς τὸ πέτρινο ἀερογιάλι!
 Τῆς ἡμέρας τὸ φῶς δὲν ταγιανοῦνε ...
 Στοῦ «τῶρα» πέστε λίγο τὴν ἀγάλη,
 Νιάτα χρυσά, ποῦ ἀγκαλιαστὰ τραβάτε!—
 Χίλιες εὐκὲς μαζὶ σας κεῖ ποῦ πάτε!

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΜΟΝΟΤΟΝΙΑ

Στὸν ξάδερφό μου Α. Ρ.

Ἡ μιὰ ὥρα, πάντα τὴν ἄλλη ἀκλουθαί.
 Τὰ σύννεφα βρέχουν πάντα ἴδια πάλι
 Νὰ μαυρίσουν· τὸ λούλουδο σκορπάζει
 Τὴν Ὀμορφιά, πεθαίνει· ἀνθοὶ πάντ' ἄλλοι
 ἀνθοῦν. Ρυθμὸς πάντα ἴδιος κυβερνάει
 Τυφλὸ τὸ ἄλογο μὲ σκυφτὸ κεφάλι
 Ζεμένο στὸ πηγᾶδι ὅλο γυρνάει.
 Κάθε νιός, κάθε νιά πάντα ἀγαπάει.
 Κί' ὁ Πόνος τὴ χαρὰ νικᾷ στὴν Πάλη
 Τὴν αἰώνια, ἢ κ' ἡ χαρὰ τὸν Πόνο, ἢ βρῦση
 Ἄστειρευτὴ κάτω ἀπ' τὸ Κυπαρίσσι
 Τῶν Τάφων φιλιῶν σμίγουν πάντα χεῖλη.
 Κί' ὁ Ἥλιος ποῦ γιὰ αἰῶνες λάμπει ὁ ἴδιος θὰ σβύσει
 Κί' ὅλο θ' ἀνάβουν καὶ θὰ χάνονται Ἥλιοι.

ΑΔΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἡ «Κερκυραϊκὴ ἀνθολογία», τὸ καινούριο φιλολο-
 γικὸ περιοδικὸ ποῦ βγήκε στὴν Κέρκυρα ἀπὸ τὴ «Συντρο-
 φιά τῶν Ἑννιά» εἶναι περιοδικὸ ποῦ τιμᾶει ἀληθινὰ τὰ ἐλ-
 ληνικὰ γράμματα. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιέψουμε
 τὸν πρόλογό του ποῦ ξηγᾶει τὸ σκοπὸ τῆς ἐκδοσης.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Εἰρ. Δεντρο. Κέρκυρα καὶ κ. Α. Ζαδ. Ἐδῶ. Σὰς
 εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ δηγήματά σας μὰ γιὰ τὴν ὥρα ἀδύνατο
 νὰν τὰ τυπώσουμε. Ποῦ τόπος! Θὰ τυπωθοῦν ἅμα τελιωσει
 ἢ μιὰ ἀπὸ τίς δύο συνέχειες.—κ. Μ. Κουρτ. Μιτυλήνη. Δὲν
 ἀπαντήσατε στὸ γράμμα μας.—κ. Γ. Κοκ. Θὰ δημοσιεῦτε!